Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

1) Ὁ μὴ βρακωμένος, ὁ μὴ ἔχων ἢ ὁ μὴ φορῶν βρακὶ Ἀθῆν. Βιθυν. Ἤπ. Καππ. (Ἀραβάν.) Κάρπ. Κύπρ. Παξ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Λακων. κ. ἀ.) Σύμ. Χίος κ. ἀ.: *Ἀβράκωτος κάεται* (κάθεται) Σύμ. *Ἔλυσεν ἡ βράκα του τδαὶ παρπατεῖ ἀναβράκωτος* Κύπρ. *Μόλις ἀσκώθηκ' ἀπὸ τὸ κρεββάτι κ' εἶμαι ἀβράκωτος* Παξ. || Φρ. *Ἀβράκωτος κῶλος* (ἐπὶ εὐτελοῦς καὶ χυδαίου ἀνθρώπου) Καλάβρυτ. || Παροιμ. *Ἡ γραῖα ἔμαθεν ἀβράκωτος καὶ βρακωμέντσα 'ντρέπεται* (ἐπὶ τοῦ συνηθίσαντός τι κακῶς καὶ μὴ θέλοντος νὰ μεταδιδαχθῇ) Τραπ. κ.ἀ. Πβ. *ἀβρακωτῖνα*. *Ἀβράκωτος βρακώθηκε κ' ἐελοχαχάρισε* (ἐγέλασε θορυβωδῶς. Ἐπὶ νεοπλούτου μεγαλαυχοῦντος) Κάρπ. *Ἀναβράκωτος ἔβαλε βρακὶ καὶ πρὶν τὸ βάλῃ ἐχέστη* Χίος. Πβ. *ἄβρακος*, Συνών. *ξεβράκωτος*. **2)** Μεταφ. εὐτελής, χυδαῖος Πελοπν. (Καλάβρυτ. κ.ἀ.): *Ἀβράκωτη γυναῖκα - νύφη - φαμίλια - γενεὰ* Καλάβρυτ. *Αὐτὸν τὸν ἀβράκωτο βρῆκες νὰ σοῦ κάνῃ τὴ δουλειά!* αὐτόθ.

Ἀβραμίκος ὁ, Κέρκ. Σῦρ. *Ἀβραμίκος* Κέρκ.

Τὸ Ἑβρ. ὄν. *Avramico*.

1) Ἑβραῖος (συνεκδ. ἀπὸ τοῦ πρώτου πατριάρχου καὶ γενάρχου τῶν Ἑβραίων Ἀβραάμ. Ἡ λ. σκωπτικὴ) Κέρκ. **2)** Μεταφ. φιλάργυρος (ὡς φιλάργυροι χαρακτηρίζονται γενικῶς ὅλοι οἱ Ἑβραῖοι, ὁ περιορισμὸς δὲ τῆς σημ. εἰς ἓν ὄν. κατὰ τὸ σχῆμα κατ' ἐξοχὴν) Σῦρ.

Ὑπὸ τὸν τύπ. *Ἀβραμίκ-κου* τοπων. Κύπρ.

ἀβραμυλεὰ ἡ, Θρᾴκ. (Σηλυβρ.) Κέρκ. Κρήτ. κ. ἀ. —*Λεξ.* Λάουνδ. Περίδ. Βυζ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀβράμυλο* κατὰ τὰ ἄλλα εἰς *-εὰ* ὀν. φυτῶν.

Εἶδος ἀγριοδαμασκηνεᾶς, ἡ προύμνη ἡ ἐμβολιαζομένη (prunus insititia). Ἰδ. ΘΧελδράιχ 30. Συνών. *ἀγριοκορομηλεά, ἀγριοπουρνελλεά*. [**]

ἀβράμυλο τό, *βράβυλο Λεξ.* Αἰν. *γράβ'λον* Ἤπ. (Πωγών.) *δράβυλο* Κρήτ. *ἀβράμυλο* Δαρδαν. Ἤπ. Θρᾴκ. κ. ἀ.—*Λεξ.* Γαζ. (λ. *βράβυλον*) Περίδ. Βυζ. *ἀβράμ'λο* Θρᾴκ. (Γέν.) *ἀβράμ'λου* Ἤπ. Μακεδ. *ἀβρόμυλον* Κύπρ. *ἀβράμπουλο* Προπ. (Κύζ.) *ἀγράμπουλον* Πόντ. (Κερασ.)

Τὸ ἀρχ. οὐσ. *βράβυλον*. Διὰ τὴν τροπὴν τοῦ *β* εἰς *μ* κατ' ἀνομ. πβ. ΦΚουκουλ. ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 6 (1923) 285. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ὁ καρπὸς τῆς *ἀβραμυλεᾶς* ἔνθ' ἀν.: Παροιμ. φρ. *Ἀγράμπουλον κοκκύμελον* (ἐπὶ τοῦ στυγνοῦ τὴν ὄψιν. Μεταφ. ἐκ τῆς δριμύτητος τοῦ καρποῦ) Κερασ. Συνών. *βραβύλι, βραβουλίτσα*. [**]

ἀβρασιὰ ἡ, ἁμάρτ. *ἀβρασία* Πόντ. (Κερασ.) *ἀβρασίγια* Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. *ἀ-* καὶ τοῦ ρ. *βράζω, ἔβρασα*. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Ἡ βραδύτης εἰς τὴν βράσιν, τὴν ζέσιν Πόντ. (Κερασ.): Φρ. *Ἡ ἀβρασία ἐπιάσεν ἀτο* (ἡ ἀβρ. τὸ ἔπιασε, ἤτοι ἀργεῖ νὰ βράσῃ ἢ δὲν θὰ βράσῃ ποτέ. Ἐπὶ φαγητοῦ δυσκόλως ψηνομένου) Κερασ. Ἡ σημ. αὕτη καὶ παρὰ Σομ. **2)** Μεταφ. ἔλλειψις χάριτος, ἐπιπολαιότης ἀνθρώπου (ἐκ μεταφ. τῆς σημ. τοῦ ἀγεύστου φαγητοῦ, ὅπερ εἶναι τοιοῦτον, διότι δὲν ἐψήθη καλῶς) Πόντ. (Κερασ.) Πβ. *ἄβραστος* **Β 3**.

ἄβραστος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἰν. Ὄφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) *ἄβραστους* βόρ. ἰδιώμ. *ἄβραστε* Τσακων. *ἀνάβραστος* Κρήτ.

Ἐκ τοῦ στερητ. *ἀ-* καὶ τοῦ ρ. *βράζω*.

Α) Κυριολ. **1)** Ὁ μὴ βρασμένος κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἰν. Ὄφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.): *Νερὸ - γάλα ἄβραστο* κοιν. *Ἄβραστον γάλαν* Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ. **β)** Ὁ μὴ ψηθεὶς διὰ ἐπαρκοῦς βράσεως, ἐπὶ τροφῶν ἐν γένει κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἰν. Ὄφ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.): *Κρέας - ψάρι - φαγεῖ ἄβραστο. Κολοκύθια - κουκκιὰ - ρεβίθια - φασόλια - χόρτα ἄβραστα. Φακῆ ἄβραστη* κοιν. Συνών. *ἀβραστωτός*. **γ)** Ὁ δυσκόλως βράζων, ὁ δυσκόλως ψηνόμενος Στερελλ. (Βοιωτ.) κ. ἀ.: *Ἄβραστα κουκκιὰ* Βοιωτ. Συνών. *ἀνάψανος, κακόβραστος, κακόψητος*. **2)** Ὁ μὴ ἐπαρκῶς ὀπτηθείς, ὠμός, ἐπὶ ἄρτου Πελοπν. (Λακων.) Στερελλ. (Αἰτωλ.): *Ψωμὶ ἄβραστο* Πελοπν. (Λακων.) *Πίττα ἄβραστ'* Αἰτωλ. **3)** Συνεκδ. ὁ μὴ ὑποστὰς ζύμωσιν, ἐπὶ τοῦ γλεύκους Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἀ.: *Ἄβραστος μοῦστος* Ἀρκαδ. *Ἄβραστους εἶνι οὐ μοῦστους* Αἰτωλ. **4)** Οὐσ. ἡ βραδύτης περὶ τὴν βράσιν, περὶ τὴν ζέσιν Πόντ. (Κερασ.) Σῦρ. (Ἑρμούπ.): Φρ. *Τὸ φαεῖ ἔχει τὸν ἄβραστο* (δὲν βράζει εὐκόλως) Σῦρ. *Ἄβραστον ἐπιάσεν ἀτο* (ὁ ἄβρ. τὸ ἔπιασε, δηλ. τὸ φαγεῖ, δὲν βράζει) Κερασ.

Β) Μεταφ. **1)** Ὁ μὴ ἐξησκημένος καλῶς εἰς τὴν ἐργασίαν, ὁ μὴ συνηθισμένος νὰ ἐργάζεται, νωθρός, ὀκνηρὸς Κρήτ. Συνών. *ἀκαμάτης, ἄψητος, ὠμός*, ἀντίθ. φρ. *εἶναι ψημένος 'ς τὴ δουλειά*. **2)** Δειλός, ἄνανδρος (τοῦ ὁποίου δηλ. δὲν βράζει τὸ αἷμα) Κρήτ.: *Εἶν' ἄβραστος, τὸν βρίζεις καὶ δὲ θυμώνει*. Συνών. *νερόβραστος*. **3)** Ἀηδής, ἐπιπόλαιος (ἐκ μεταφ. τοῦ ἀβράστου φαγητοῦ, τὸ ὁποῖον ἔχει γεῦσιν ἀηδῆ) Κυκλ. Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.): *Ἄβραστος ἄνθρωπος!* Κυκλ. Χαλδ. Πβ. *ἀβρασιὰ* **2**. Συνών. *σαχλός*.

ἀβραστωτὸς ἐπίθ. Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἄβραστος* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. *-ωτός*.

Ὁ μὴ τελείως ψημένος διὰ ἐπαρκοῦς βράσεως: *Φαεῖν ἀβραστωτόν*. Συνών. *ἄβραστος* **Α 1 β**.

ἀβράσωτος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.) *ἀβράδωτος* Πόντ. (Τραπ.) *ἀβράδῶτος* Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. *ἀ-* καὶ τοῦ ρ. *βρασώνω*.

Ὁ μὴ προσβληθεὶς ὑπὸ τῆς βράσας, ἤτοι τῆς νόσου εὐλογίας, ἔνθ' ἀν.: *Ὅλα τὰ παιδία 'τ' ἐβρασῶθαν καὶ τ' ἕναν ἐπέμ'νεν ἀβράσωτον* Χαλδ. Συνών. *ἀβλόγιαστος*, ἀντίθ. *βλογιασμένος*.

ἀβράχνιαστος ἐπίθ. Ἀθῆν. Κυκλ. Παξ. κ.ἀ. —*Λεξ.* Γαζ. (λ. *ἄκερχνος*).

Ἐκ τοῦ στερητ. *ἀ-* καὶ τοῦ ρ. *βραχνιάζω*.

Ὁ μὴ πάσχων ἀπὸ βραχνάδα προερχομένην ἀπὸ κρυολόγημα τοῦ λαιμοῦ ἢ ἄλλην αἰτίαν ἔνθ' ἀν.: *Πέρασε ὁ λαιμός μου, εἶμαι πεὰ ἀβράχνιαστος* Ἀθῆν. Κυκλ. *Ἐσύ, παιδί μου, κάνεις γιὰ τενῶρος, τόσες ὧρες μιλεῖς κ' εἶσαι ἀβράχνιαστος* Παξ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ